

РЕШЕНИЕ

№ 160

гр. С., 04.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 31 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ

при участието на секретаря ГЕРГАНА Н. БАРАКОВА
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ Гражданско дело № 20231110110639 по описа за 2023 година

Предявени са искове по чл. 108 ЗС от следните лица:

1. Е. П. О., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ж.к. „Л.“, бл. 427, вх. В, ет. 1, ап. 41, квота 1/2;

2. Н. Д. Н., ЕГН: *****, адрес: гр. С., бул. „Ц Б III“ № 182, квота 1/6;

3. Д. Н. Н., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ж.к. „С.“, бл. 38, вх. Б, ет. 1, ап. 10, квота 1/6;

4. Г. Н. Н., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „К.“ № 6, квота 1/6,

срещу Столична община, ЕИК: *****, адрес: гр. С., ул. „М“ № 33, за признаване на установено по отношение на ответника, че ищите са собственици при горните квоти на основание наследство и придобивна давност на следния имот: ПИ с идентификатор № ***** по КККР на гр. С., одобрени със Заповед № РД-18-69/14.12.2010 г. на изп. директор на АГКК, последно изменение от 03.11.2022 г., находящ се в гр. С., район „В.“, бул. „Ц Б III“ № 188, площ от 282 кв. м, трайно предназначение на територията – урбанизирана, начин на ползване – ниско застрояване, при съседни на имота: *****, *****, *****, *****, и за осъждане на ответника да предаде на ищите същия имот.

Ищите твърдят, че с Нотариален акт от 09.11.1916 г. за продажба общите им наследодатели П. О., починал 03.06.1950 г., и Д. О., починала 04.06.1962 г., придобили двуетажна къща с кръчма и фурна, заедно с празно място от общо 2 591 кв. м, находящо се в землището на с. К., м. „К. Ф.“ при съседни, посочени в исковата молба, като спорният имот представлява именно

част от така придобития съгласно представена към исковата молба комбинирана скица. През м. 07.2022 г. установили, че в процесния имот се извършвали строителни дейности с насипване на пръст и полагане на асфалт. След подаден от тях сигнал в тази връзка до Столичната РДНСК и след пренасочване на преписката с писмо от Кмета на район „В.“ били уведомени, че за имота има издаден Акт за публична общинска собственост от 19.01.2021 г., тъй като съгласно действащия регулационен план на м. „К.“, одобрен със Заповед № РД-09-50-02/05.01.1999 г. на гл. архитект на гр. С., посоченият имот попадал в улица „тупик“, които твърдения ищците оспорват като несъответстващи на действителното фактическо и правно положение. Сочат, че с влязло в сила Решение от 27.07.2001 г. по адм.д.№ 3439/1999 г. на СГС бил отменен КП на м. „К.“ съгласно Заповед № РД-09-50-02/05.01.1999 г. на гл. архитект на гр. С., а преписката била върната за изработване на нов план. В изпълнение на решението КП бил изменен със съответна заповед на кмета на Столична община, като за спорния имот била издадена Заповед № РД-50-191/23.10.2006 г. на Кмета на район „В.“ с нанасяне на имота под № 580 от св. 80. Навеждат, че по отношение на имота не била проведена отчуждителна процедура с изплащане на обезщетение, поради което оспорват, че ответникът е станал собственик на имота, съответно и констатациите в акта за публична общинска собственост. Твърдят, че имотът е придобит по наследство от общите им наследодатели П. О. и Д. О., както и въз основа на изтекла в полза на същите наследодатели придобивна давност считано от 90-те години на 20. век, като владението е продължено от ищците след смъртта на техните наследодатели. Извън срока по чл. 131 ГПК Столична община оспорва исковете. Срокът е изтекъл на 07.07.2023 г. (работен ден), а пощенското клеймо е от 10.07.2023 г., като няма правно значение датата 07.07.2023 г., посочена като дата на извеждане на отговора на исковата молба в администрацията на ответника. В преклузивния срок по чл. 131 ГПК ответникът следва да направи всички възражения с правоотблъскващ ефект, които водят до погасяване на ищцовата претенция, а след този преклузивен срок – в първото по делото открито съдебно заседание съгласно чл. 143, ал. 3 ГПК, но само когато възражението се основава на твърдения за новонастъпили факти – такива, които са включени в основанията на иска и са се осъществили след датата на подаването на отговора на исковата молба. Тази принципна процесуална постановка е в пълно съответствие и със задължителните разяснения, дадени с т. 4 от ТР № 1 от 09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС, съгласно които възраженията на ответника поначало се преклудират с изтичането на срока по чл. 131 от ГПК за подаването на отговора на исковата молба (Решение № 82 от 24.06.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2911/2018 г., III г. о.; Определение № 66 от 11.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 3153/2020 г., IV г. о.; Определение № 243 от 29.03.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1165/2011 г., I г. о.). Направените в отговора на исковата молба възражения касаят факти, относими към сочените от ищците придобивни основания, имайки предвид, че в исковата молба се оспорват

констатациите в акта за публична общинска собственост, съставен за спорния имот, в каквата връзка са основните възражения на ответника, които съдът взема предвид по делото, както следва: Собственик на имота винаги била общината/държавата с оглед на предназначението му – улица тупик съгласно дворищно-регулационен план от 1914 г. и последващи приложени регулационни планове за местността от 1959 г., 1971 г. и 1999 г. За периода от 1980 г. до момента имотът бил действаща и реализирана улица видно от приложени към отговора на исковата молба доказателства – комбинирана скица за пълна или частична идентичност от 16.02.2021 г., скица от 20.01.2004 г., предходно издадени скици от районната администрация от 02.12.1993 г., 10.05.1965 г. и 23.08.1943 г. и стар план, от които доказателства било видно, че имотът винаги представлявал имот без планоснимачен номер, във връзка с което твърдени прилага извадки от информационна система ГИС. Нямало данни за предишни собственици на имота, включително и в отговора на НАГ, постъпил в общинската администрация. Излага, че са налице основанията на чл. 3, ал. 2, т. 2 и т. 3 ЗОС, определящи вида на собствеността, поради законосъобразно бил съставен оспорваният акт за публична общинска собственост. Неправилно ищците сочели, че не била реализирана отчуждително-обезщетителна процедура, след като имотът винаги бил с предназначение за улица, имайки предвид изричната разпоредба на чл. 7, ал. 2 ЗОС относно забраната за отчуждаване на имоти и вещи – публична общинска собственост, какъвто бил процесният имот видно и от удостоверение от 20.07.2009 г., издадено от район „В.“ на ищеца Н. Н.. От Акт за държавна собственост от 24.06.1949 г. било видно, че на П. и Д. О. била одържавена къща на два етажа и пристройка към нея, заедно с идеални части от общите части на мястото с общо застроено и незастроено пространство от 985 кв. м., а с допълнително решение на комисия по чл. 11 ЗОЕГПНС от 20.04.1951 г. за отчуждената част са определени 49 % от общите части, а за останалите съответно идеални части държавата поела задължение по ипотечен кредит, както било отбелязано в акта за държавна собственост. Неотносими били ищцовите твърдения, че с последваща заповед бил изменен КК, тъй като се касаело за административна процедура за поправка в КП за имот без планоснимачен номер и нанасяне на нов имот с проект № 580. Имот с идентификатор ***** бил реална част от УПИ II-514а от стария РП на с. Красно село от 1914 г. и регулационните сметки били уредени съгласно посоченото в Нотариален акт от 29.05.1929 г. и комбинирана скица от 07.04.2014 г. Спорният имот винаги бил с предназначение като подход и вход за ПИ с идентификатор *****.

Съдът, като обсъди събраните доказателства и доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

След като съдът следи служебно за надлежното предявяване на всеки иск, той и служебно за начина на съединяване на исковете (Определение № 21 от 3.02.2016 г. на ВКС по ч. гр. д. № 6145/2015 г., II г. о.). В тази връзка съдът излага съображения относно предявените от ищците няколко

придобивни основания относно спорния имот.

Позоваването на първично и производно придобивно основание по отношение на дадено вещно право може да стане само при условията на евентуалност, като независимо от заявеното от страната производното основание е главно, а първичното - евентуално, тъй като вещно право може да бъде придобито само на едно придобивно основание (Решение № 102 от 27.11.2020 г. на ВКС по гр. д. № 819/2020 г., II г. о.).

В случая ишците твърдят, че са собственици на процесния имот на основание наследствено правоприемство от техните праводатели, които придобили имота въз основа на съответна сделка, тоест предявени са главни искове на основание наследствено правоприемство срещу Столична община, а заявената придобивно основание – изтекла придобивна давност въз основа на давностно владение, включително и присъединено от праводателите на ишците, представлява предявени евентуални искове на основание придобивна давност срещу Столична община, които биват разгледани след изследване на главно заявеното придобивно основание.

Ишците следва да докажат, че са собственици на имота при съответни квоти на сочените от тях придобивни основания, както и че имотът се владее или държи от ответника, а в тежест на ответника е при установяване на горните обстоятелства да докаже, че владее имота на соченото от него законово основание, изключващо сочените от ишците придобивни основания, като с окончателния доклад по делото е отделено за безспорно, че имотът се владее от ответника.

По делото са приети основно и допълнително заключение на съдебно-техническа експертиза (СТЕ), които съдят цени като компетентни и обективно изготвени.

От три удостоверения за наследници от 10.10.2022 г. се установява, че П. и Д. О. са били съпрузи, оставили за свои законни наследници – Г. О. (без преживели наследници), Е. Н.а и П. О.. Е. Н.а е оставила за наследници – съпруг Н. Н. и двама сина Д. Н. и Г. Н., а П. О. – дъщеря Е. О.. При това положение ишците са наследници на П. и Д. О. при претендираните от тях квоти - Е. Н.а и П. О. наследяват по равни части от имота, като $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имота на Е. Н.а бива наследена от всеки от нейните наследници при равни квоти от по $\frac{1}{6}$, а $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имота на П. О. е наследена само от неговата дъщеря – ишцата Е. О..

В исковата молба изрично се сочи, че наследодателите на ишците придобили имота въз основа на възмездна сделка, обективирана в Нотариален акт от 09.11.1916 г. – двуетажна къща с кръчма и фурна, заедно с празно място от общо 2591 кв. м, което според основното заключение на СТЕ (*оттук нататък в мотивите към решението същото заключение бива обозначаващо като заключение на СТЕ*) е изчертано в скица-извадка № 1 и със зелен цвят в комбинирана скица № 2 в същото заключение. Праводателите на ишците извеждат своите права от Крепостен акт за право на собственост,

установено чрез удостоверение на общинското управление от 12.06.1906 г., съставен в полза на Б. М., един от продавачите на имота заедно с Л. М. съгласно горепосочения нотариален акт.

Видно от Акт за държавна собственост № 542 от 24.06.1949 г. на П. и Д. О. е била одържавена къща на два етажа, застроена на 133 кв. м и пристройка към нея със застроена площ от 23 кв. м, находяща се на бул. „9-ти септември“ № 51, а с допълнително решение на комисия по чл. 11 ЗОЕГПНС (отм.) за отчуждената част са определени 49 % идеални части от общите части, като за останалите съответно идеални части държавата е поела задължение по ипотечен кредит, както е отбелязано в горния акт за държавна собственост (л. 89, 91).

Сами ищите представят „Скица-копие на урегулираното място на П. О. находяще се с. Красно-село“, в която скица е посочено, че уличната регулация е утвърдена с указ № 86 от 31.07.1914 г., а дворищната регулация със заповед от 22.08.1914 г.

Съгласно Закона за благоустройството на населените места в Княжество България, приет на 10.11.1897 г., публ.в ДВ, бр.2 от 03.01.1898 г., Закона за благоустройството на населените места в Княжество България от 22.01.1905 г., публ. в ДВ бр.67 от 1905 г., действал от 1905 г. до 1941 г. и чл. 47 от Закона за благоустройството на населените места от 1941 г., публ. в ДВ бр.117 от 31.05.1941 г., действал от 1941 г. до 1949 г., регулацията има пряко отчуждително действие по отношение на два вида имоти: а) недвижимите имоти, отредени съгласно улично-регулационния план за мероприятия на общината, държавата и обществените учреждения, и б) недвижимите имоти, придадени към парцели на други лица по дворищно-регулационния план. Тези имоти се считат отчуждени по силата на самия регулационен план. Заплащането на обезщетение на собственика за отчуждения му имот не е елемент от фактическия състав на придобиването на собствеността (чл. 11 ЗБНМКБ от 1898 г., чл. 16 ЗБНМКБ от 1905 г. (*заглавието изменено със ЗЗИДЗБНМЦБ от 1911 г.*) и чл. 18 ЗБНМ от 1941 г.).

Приложената регулация като безусловно придобивно основание изключва всички придобивни основания и се осъществява независимо от обстоятелството кой е притежавал имота преди прилагането на регулацията (арг. т. 1 от ТР № 3 от 15.07.1993 г. по гр. д. № 2/93 г., ОСГК; Решение № 243 от 18.10.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1146/2010 г., II г. о.). В настоящия случай процесният имот е с приложена регулация, което изключва всички придобивни основания, заявени от ищите – както по силата на наследствено правоприемство въз основа на покупко-продажба от техните праводатели П. и Д. О., така и по силата на давностно владение. Дори и да се приеме, че ищцовите праводатели са упражнявали владение върху процесния имот, то за това обстоятелство по делото липсват каквито и да е доказателства, като в случая това владение би било недобросъвестно с оглед на горесцитирания акт за завземане на недвижим имот за държавен от 24.06.1949г. и приложеното

към него решение на комисия по чл. 11 ЗОЕГПНС (отм.) от 20.04.1951 г. при наличие на преки данни за действия за прекъсване на владението чрез неговото завземане от страна на държавата по реда на ЗОЕГПНС (отм.) (чл. 70, ал. 1 ЗС и Решение № 3 от 6.03.2015 г. на ВКС по гр. д. № 4048/2014 г., II г. о.). На следващо място, отчужденият по ЗОЕГПНС (отм.) недвижим имот не може да се върне на предишните собственици, щом като към момента на влизане в сила на новата Конституция на Република България и приетите след нея закони за собствеността, за държавната и общинска собственост, за обезщетяване собствениците на одържавени недвижими имоти, е променил характера си и е започнал трайно да задоволява обществените потребности от национално или от общинско значение (чл. 2, ал. 1 ЗОСОИ и Решение № 663 от 12.06.2003 г. на ВКС по гр. д. № 529/2002 г., IV г. о.). Горепосочените актове относно процесния имот (акт за завземане и протокол на комисия по ЗОЕГПНС (отм.)), издадени по времето, когато България е народна република с установен държавен социализъм, в пълна степен кореспондират и с влизането в сила през 1951 г. на Закона за собствеността (Обн. - Изв., бр. 92 от 1951 г.), в частност на чл. 86 от закона, според която не може да се придобие по давност вещ, която е социалистическа собственост.

Относно второто евентуално заявено придобивно основание

По гореизложените съображения ищците не могат да присъединяват владение на техните праводатели, защото такова по делото не е доказано, а дори и да е имало такова владение от тяхна страна, то същото е недобросъвестно и ищците не могат да го присъединяват към твърдяното от тях добросъвестно петгодишно давностно владение считано от 01.01.1990 г., както сочат в уточнителна молба от 25.07.2023 г. при разлика във вида на владението, като в случая би се зачело само недобросъвестното владение (чл. 82 ЗС и Решение № 178 от 9.07.2014 г. на ВКС по гр. д. № 7749/2013 г., I г. о.).

Актовете за държавна и общинска собственост само констатираят възникване, изменение и прекратяване на право на държавна и общинска собственост, а не пораждат такива права. Те са официални свидетелстващи документи, които се ползват с материална доказателствена сила относно отразените в тях факти, формиращи придобивното основание, както и с легитимиращо действие относно правото на публична собственост, по силата на което актуваният имот се счита за такава собственост до доказване на противното. Държавата и съответно общината не могат да докажат отрицателния факт, че имотът не е имал друг собственик към момента на актуването, поради което в тежест на оспорвания соченото в акта основание е да докаже, че към същия момент имотът е имал собственик, при което същият не се придобива от държавата, съответно от общината, и за него не действа забраната за придобиване по давност по чл. 86 от ЗС във всичките й редакции и не се прилага § 1 от Закона за допълнение на Закона за собствеността (чл. 5, ал. 3 ЗДС, чл. 5, ал. 3 ЗОС, чл. 179 ГПК, ал. 1 ГПК и ТР № 11 от 21.03.2013 г. по тълк. д. № 11/2012 г., ОСГК на ВКС; Решение № 61

от 26.05.2014 г. на ВКС по гр. д. № 7685/2013 г., II г. о.; Решение № 391 от 18.10.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1139/2011 г., I г. о.; Решение № 269 от 3.08.2012 г. на ВКС по гр. д. № 643/2011 г., I г. о.; Решение № 321 от 14.10.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1167/2010 г., I г. о.).

С молба от 25.07.2023 г. ищите уточняват, че владението на процесния имот е упражнявано непрекъснато от момента на придобиването му през 1916 г. от техните праводатели П. и Д. О., а след тяхната смърт от техните наследници до м. 07.2022 г., като ищите го владеели добросъвестно от началото на 90-те години до момента.

С приемането на Закона за собствеността през 1951г. /Изв., бр. 92 от 16.11.1951 г., в сила от 17.12.1951 г./ е въведена забрана за придобиване по давност на вещи, които са социалистическа собственост. Разпоредбата е изменена с ДВ, бр. 31 от 1990 г. като придобива следната редакция: „Не може да се придобие по давност вещь, която е държавна или общинска собственост“. Тази забрана за придобиване по давност на всички вещи държавна и общинска собственост, е стеснена с изменението на чл. 86 ЗС в ДВ бр.33 1996г. в сила от 01.06.1996г., според което само вещи, които са публична държавна или общинска собственост не могат да се придобиват по давност (Решение от 25.04. 2023 г. на ВКС по гр.д. № 3194/2021 г., I г.о.).

Публична общинска собственост са имотите, предназначени за изпълнение на функциите на органите на местното самоуправление и местната администрация, както и имотите, предназначени за трайно задоволяване на обществени потребности от местно значение, определени от общинския съвет (чл. 3, ал. 2, т. 2 и т. 3 ЗОС и Решение № 855 от 2.10.2008 г. на ВКС по гр. д. № 2921/2007 г., I г. о.).

Разпоредбите на чл. 2 от ЗС (ред. ДВ, бр. 92/51 г. до изменението ѝ със ЗИЗС, ДВ, бр. 31/17.04.1990 г.), на чл. 86 от ЗС и на § 1 от Закона за допълнение на ЗС касаят възможността юридически лица, различни от кооперации и обществени организации, да притежават право на собственост (чл. 2 ЗС), възможността да се придобиват по давност вещи - социалистическа собственост, държавна и общинска собственост, публична държавна и публична общинска собственост (според различните редакции на чл. 86 от обнародване на ЗС до настоящия момент), спиране течението на придобивния давностен срок по отношение на имоти - частна държавна и частна общинска собственост за определен период от време - § 1 ЗД ЗС (Решение № 185 от 27.03.2019 г. на ВКС по гр. д. № 638/2018 г., I г. о.).

Процесът на отделяне на общинската собственост от държавната при действието на Конституцията на Република България в сила от 13.07.1991 г., започва с влизането в сила на ЗМСМА, ДВ, бр. 17/17.09.1991 г. Разпоредбата на § 7 ПЗР ЗМСМА урежда преминаването на определена категория недвижими имоти от собственост на държавата в собственост на общините въз основа на определени техни физически, икономически или други признаци, обуславящи най-общо задоволяване на потребностите на

населението от съответната община (Решение № 10 от 20.03.2018 г. на ВКС по гр. д. № 851/2017 г., II г. о.).

Ищите не се легитимират като собственици на поддържаното придобивно основание давностно владение в изискуемия се петгодишен срок. Те не са могли да придобият по давност правото на собственост върху имота и поради законовата забрана за придобиване по давност на държавни и общински имоти – публична собственост съгласно чл. 86 ЗС. По делото не е установено имотът да е придобил статут на частна държавна или общинска собственост поради което не са оборени констатациите в представения по делото Акт за публична общинска собственост № 3661/19.01.2021 г. Съгласно чл. 3, ал. 2, т. 3 ЗОС публична общинска собственост са имотите, предназначени за трайно задоволяване на обществени потребности от местно значение. Процесният имот е отчужден за улица, като мероприятиято е реализирано, а предназначението му е за задоволяване на обществени потребности. Установено по несъмнен начин по делото е фактът, че отчуждаването не е отменено относно процесния имот (Определение № 60464 от 22.12.2021 г. на ВКС по гр. д. № 2974/2021 г., II г. о.).

Според заключението на СТЕ части от бившия имот попадат в отредена по регулация улица съгласно действащия кадастрален и регулационен план на местност „К.“, одобрен със Заповед № РД-09-50-02/05.01.1999 г. на гл. арх. на гр. С., допълнен с Решение по протокол № 56/06.08.2003 г. на СОС и Заповед № РД-50-423/03.10.2023 г. на кмета на район „В.“, Столична община, съответно съгласно КККР на същата местност, одобрени със Заповед № РД-18-69/14.12.2010 г. на ИД на АГКК. Макар и вещото лице да е било в обективна невъзможност да проучи регулационния статут на процесния имот преди 1999 г., като сочи, че предходните планове били негодни за използване и съответно разчитане, важно доказателство, с което приключва доказателственият анализ по делото, е неоспорено от ищеца писмо от Столична община, направление „Архитектура и градоустройство“ до кмета на Столична община, район „В.“ от 30.10.2020 г., че след служебна проверка не са открити разписни листове към регулационния план на местност „К.“, одобрен през 1978 г.. Именно това обстоятелство указва на извода, че процесният имот не е бил третиран като частна собственост и към момента на влизането в сила на ЗМСМА, ДВ, бр. 17/17.09.1991 г.

Относно второто заявено придобивно основание съдът отново подчертава принципната постановка за безусловния характер на регулацията, приложена още с влизането в сила на Закона за собствеността, когато бива въведена забраната за придобиване по давност на имоти, собственост на социалистическата държава Народна република България.

Предвид изложеното, следва отхвърляне на исковете и на двете заявени придобивни основания.

По разноските

С оглед изхода на делото и на основание чл.78, ал. 3 ГПК ищците следва да бъдат осъдени да заплатят на ответната община сумата от **100 лв.** - юрисконсултско възнаграждение.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ искове по чл. 108 ЗС от следните лица:

1. Е. П. О., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ж.к. „Л.“, бл. 427, вх. В, ет. 1, ап. 41, квота 1/2;

2. Н. Д. Н., ЕГН: *****, адрес: гр. С., бул. „Ц Б III“ № 182, квота 1/6;

3. Д. Н. Н., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ж.к. „С.“, бл. 38, вх. Б, ет. 1, ап. 10, квота 1/6;

4. Г. Н. Н., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „К.“ № 6, квота 1/6,
срещу Столична община, ЕИК: *****, адрес: гр. С., ул. „М“ № 33,

за признаване на установено по отношение на ответника, че ищците са собственици при горните квоти на основание *наследство и придобивна давност* на следния имот: ПИ с идентификатор № ***** по КККР на гр. С., одобрени със Заповед № РД-18-69/14.12.2010 г. на изп. директор на АГКК, последно изменение от 03.11.2022 г., находящ се в гр. С., район „В.“, бул. „Ц Б III“ № 188, площ от 282 кв. м, трайно предназначение на територията – урбанизирана, начин на ползване – ниско застрояване, при съседни на имота: *****, *****, *****, *****, и за осъждане на ответника да предаде на ищците същия имот.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК

1. Е. П. О., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ж.к. „Л.“, бл. 427, вх. В, ет. 1, ап. 41, квота 1/2;

2. Н. Д. Н., ЕГН: *****, адрес: гр. С., бул. „Ц Б III“ № 182, квота 1/6;

3. Д. Н. Н., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ж.к. „С.“, бл. 38, вх. Б, ет. 1, ап. 10, квота 1/6;

4. Г. Н. Н., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „К.“ № 6, квота 1/6,

да заплатят на Столична община, ЕИК: *****, адрес: гр. С., ул. „М“ № 33, сумата от **100 лв.** – разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Софийски районен съд: _____